

[Ministeren for offentlige arbejder]

kendsgerning, at en virkelig aflastning af Folehaven, og i for sig også af andre veje . . .

Formanden:

Jeg beklager, men Folehaven er jo ikke til diskussion her i dag.

Ministeren for offentlige arbejder (Kjeld Olesen):

Nej, jeg skal slutte af nu og bare konkluderende sige, at det først kan klares, når vi får endeligt videreført Holbækvejens indføring til København.

Formanden:

Jeg sætter altid pris på, at man koncentrerer sig om det forslag, der er til behandling.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg skal kun sige til ministerens harceleren over de letkøbte bemærkninger, som han betegnede de ord, jeg kom med, at den henstilling, som ministeren fik på initiativ fra venstres side, i betænkningen er tiltrådt af alle partier i dette ting, også ministerens eget parti. Altså: socialdemokratiet har været med til at give ministeren denne henstilling. Der var dog et par enkelte partier – jeg tror, det var VS og kommunisterne – som ikke var med i henstillingen om Folehaven, men ellers alle andre partier, også ministerens eget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget om offentlige arbejder. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om brandsikring af ældre beboelsesbygninger m. v. (Genhusningspligt) [af Wilhjelms (VS), Kaj Hansen (DKP) og Bjørn Poulsen (SF)].
(Lovforslag nr. L 108. Fremsat 24/11 77).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Ove Hove):

Det er tredje gang, at dette lovforslag om ændring af brandsikringslovens genhusningsbestemmelser fremsættes.

Forslaget går ud på at indføre tvungen genhusning i den private boligmasse, og forslagsstillerne begrundede deres forslag med to ting.

For det første mener de, at det i Københavns kommune, hvor genhusningsproblemet er størst, må konstateres, at det ikke som forudsat har været muligt ad frivillighedens vej at skaffe et tilstrækkeligt antal erstatningsboliger frem.

For det andet finder de, at en tvungen genhusningsbestemmelse er nødvendig. De mener, at der ellers vil blive gennemført langt færre nedrivninger, end der ud fra rent brandsikringsmæssige betragtninger er behov for.

Det sidste vil jeg godt gøre den bemærkning til, at det jo kun er for de såkaldte § 3-bygninger, nedrivning overhovedet kan komme på tale som brandsikringsindgreb. Beslutning om nedrivning skulle være truffet af boligkommissionen senest den 31. maj 1977, og senere opståede genhusningsproblemer eller andre ændrede forudsætninger kan ikke røkke ved tidligere truffede afgørelser. Går den oprindelige beslutning derfor ud på nedrivning, ja, så skal der ske nedrivning.

Det første argument, der går på, at den frivillige ordning har lidt skibbrud, er ikke rigtigt. Hele udviklingen har været fulgt nøje, fra loven blev ændret i foråret 1977, og har ikke givet anledning for mig til at lave lovindgreb. Ganske vist har der været en situation i december, hvor der i grundejernes orienteringsblad var en artikel, der gav anledning til, at jeg tog nogle kontaktmøder med Grundejernes Landsforbund, Almennyttigt Saneringsselskab og Københavns kommune om genhusningssituationen.